

ΚΛΕΜΕΝΣ ΚΡΑΟΥΣ

Αγγέλθηκε από το Μεξικό, όπου είχε κληθεί να διευθύνει μία σειρά συναυλιών, ο αιφνίδιος, από συγκοπή της καρδιάς, θάνατος του Γερμανού Αρχιμουσικού Κλέμενς Κράους.

Ο Κράους γεννήθηκε στη Βιέννη, στις 31 Ιανουαρίου 1893, είχε λοιπόν συμπληρώσει τα 61 χρόνια

του. Μικρό άγοράκι άκόμενη, κατατάχθηκε στην περίφημη παιδική χορωδία της Βιέννης και έσοπούσασεν έπειτα στο Κονσερβατόριο της Αδελφικής πρωτεύουσας, όπου διετέλεσε μαθητής του Grädner και του Heuberger. Αμέσως έπειτα έχρησιμοποίησε τις γνώσεις του, που απέκτησε, στο θέατρο, όπου εργάσθηκε ως κορρεπιτίορ διευθυντής χορωδιών και έν συνεχώς διευθυν-

τής όρχήστρας σέ όπερες μικρών και μετρίων πόλεων. Αύτη του πρό πάντων ή δράσει τον έβοήθησε να γνωρίση ένωρίς και μάλιστα στις λεπτομέρειές του, τό συνηθισμένο μουσικό θεατρικό ρεπερτόριο και να συμπληρώση έτσι κατά τόν τελειότερο τρόπο τήν κατάρτισή του σέ καλλιτεχνικό διευθυντή μελοδράματος, αντικειμενικό, άκριβολόγο αλλά και ανώτερης πραγματικά πνοής. Έτοι τόν ένγνώρισε τό κοινό της Βrűnn, τής Ρίγας, τής Νυρεμβέργης του Στετίνου, του Γκράτς. Τό 1922 επέστρεψε στη Βιέννη ως διευθυντής τής όρχήστρας στήν Κρατική τής Όπερα, ενώ ταυτόχρονα ανέλαμβανε στήν Κρατική Μουσική τής Ακαδημία και τή διεύθυνση του τμήματος Έκκλησιαστικής μουσικής. Τό 1924 έκλήθη στήν Φραγκφούρτη επί του Μαίνου ως γενικός διευθυντής τής όπερας και τής όπερα και τή θέση του αύτη τήρησε έως τό 1927, ότε ανέλαβε τήν γενική διεύθυνση τής Κρατικής Όπερας τής Βιέννης. Μεταξύ 1934 - 1938 ανέλαβε καθήκοντα διευθυντού στήν Κρατική Όπερα του Βερολίνου. Τό 1938 άνωμάσθηκε γενικός διευθυντής τής Κρατικής Όπερας του Μονάχου, όπου παρέμεινε έως τό 1945. Ταυτόχρονα ανέλαμβανεν από τό 1942 τήν διεύθυνση των μουσικών έορτών του Σάλτσμπουργκ. Από τό 1947 έμοίρασε σχεδόν έξ ίσου τή δράσει του μεταξύ Σάλτσμπουργκ και Νοτίου Αμερικής, πράγμα που τόν άνάγκασε να έγκατασταθί με τή σύζυγό του, τήν γνωστότατη ύψίφωνο, *Yvonne Ursuleac* στήν πόλη του Μότσαρτ.

Ο Κράους έθεωρείτο ιδεώδης διευθυντής για τόυς τραγουδιστές ίδιως. Έίχε τήν ικανότητα να άνακαλύπη τις ώραιές φωνές, να τις προάγη, να τις άναδεικνή βοηθώντας τή γοργή τους εξέλιξη. Η ειδικότης του αύτη καθιστούσε περιζήτητη τή συνεργασία του στο όνομαστότερα μουσικά θέατρα τής Κεντρικής Εύρώπης. Γενικά όμως οι όρίζοντες τής Τέχνης του ήταν εόρύτατοι. Ούδέποτε ύπήρε μονόπλευρος, ούδέποτε έπεζήτησε να ειδικευθί συγκεντρώνοντας τήν προσοχή του και τις προσπάθειές του στο έργο ένός οιδυήποτε

συνθέτου ή και στη γενική παραγωγή μιιάς ώρισμένης περιόδου τής Ιστορίας τής Μουσικής. Διηύθυνε με τήν ίδια άφοσίωση, μή τήν ίδια κατανόηση και, γι' αυτό, με τήν ίδια έπιτυχία τούς κλασσικούς όπως και τούς ρομαντικούς, όπως και τούς σύγχρονους. Ή μπαγκέττα του προσαρμοζόταν στο πνεύμα τής κάθε έποχής και ήταν πρόθυμη να Ικανοποιήση τις άπαιτήσεις τής. Έθεωρείτο έν τούτοις άνυπέρβλητος στην έρμηνεία έργων του Στράους και τήν γνώμη αυτή συμμεριζόταν και ο άμέσως ένδιαφερόμενος. Για τούτο και ο' αυτόν άνετέθη ή πρώτη τής τελευταίας θεατρικής δημιουργίας του συνθέτου, του «Έρωτος τής Δανάης» στις έορτές του Σάλτομπουργκ το 1952; που άφησε τόσο ζωηρή έντύπωση.

Στη μνήμη όλων εκείνων που ετόχησαν να παρακολουθήσουν τις άναδημιουργίες του θα μείνη μαζί με τή θερμή τους εύγνωμοσύνη για τήν άπόλαυση που του χρωστούν και ή εικόνα του ώραιου Νοτιογερμανο, που σαν χειριστής τής μπαγκέττας του συγκέντρωνε τόν αύθαρμητισμό, τή χάρι, τήν έλαφρότητα του νοτίου άφ' ενός, και άφ' έτέρου τήν άκρίβεια τήν ύποβλητικότητα και τή βαθύτητα, που Ιδιαίτερα στα μουσικά ζητήματα χαρακτηρίζει τή φυλή του.